

området. Den er endvidere anvendt i tilfælde, hvor enkelte vandforsyningsanlæg i en landsby har været mindre anvendelige på grund af uhygiejnisk vand, tørlagte brønde eller lignende, og hvor det er fundet urimeligt at lade afhjælpning ske gennem oprettelse af nye enkeltanlæg, fordi kvaliteten af vandforsyningen i den øvrige del af landsbyen har talt for, at en vandværksforsyning alligevel indenfor en overskuelig årrække ville være den bedste løsning.

Den gældende lovs § 19, stk. 2, vedrører tilfælde, hvor et nyt stort vandindvindingsanlæg har medført eller må antages at medføre en sådan sænkning af grundvandsstanden i et område, at områdets hidtidige vandforsyning fra brønde eller boreringer ved de enkelte ejendomme ikke længere kan fungere, og hvor det vil give den bedste afhjælpning at opføre et nyt alment vandforsyningsanlæg for området; dette kan i så fald påbydes af amtsrådet (hovedstadsrådet). Ejeren af det anlæg, der har forårsaget grundvandsstandssænkningen, må betale tilskud til det almene anlæg som følge af sin pligt til at erstatte skader ved grundvandsstandssænkningen.

Bestemmelserne har, som nævnt, i praksis mest været anvendt, når der var tale om at afløse vandforsyningsanlæg for enkelte ejendomme med en samlet vandforsyning; der har dog også været tale om at afløse vandforsyningsanlæg for et mindre antal ejendomme med en større samlet vandforsyning. Det fremgår af bemærkningerne til § 19, stk. 2, og § 25 i 1969-loven, at bestemmelserne så vidt muligt ikke bør anvendes, hvor grundejeren har erhvervmæssig interesse i at beholde eget indvindingsanlæg, f. eks. til markvanding.

Forslagets § 29 sammenfatter de regler om mulighed for at påbyde en samlet vandforsyning, som tidligere fandtes i § 19, stk. 2, og § 25. Reglerne om erstatning til grundejere i forbindelse med påbudene findes i §§ 30 og 31.

Efter den gældende lovs § 19, stk. 2, og § 25, stk. 1, skal nye almene anlæg, som oprettes efter bestemmelserne, oprettes som kommunale, med mindre der er enighed mellem de grundejere, som i første omgang skal sluttes til anlægget, om oprettelse af anlægget som et andelsselskab eller interessentskab og om vilkårene for dette selskab. Hvis der derimod efter § 25, stk. 2, er tale om tilslutning til et *bestående* alment anlæg, kan det påbydes grundejerne at slutte også til anlæg, der drives af et andelsselskab eller et interessentskab, men amtsrådet kan i så fald fastsætte særlige vilkår for tilslutningen. Det anføres i folketingsudvalgets betænkning angående 1969-loven, at det

f. eks. kan bestemmes, at modvillige grundejere ikke skal inddrages i et fælles økonomisk ansvar for det almene anlæg, men alene være almindelige kunder, og bestemmelsen har også i praksis været benyttet på denne måde. Bestemmelsen har endvidere i enkelte tilfælde været benyttet til at fastsætte, at grundejere, for hvem tilslutningen blev forholdsvis dyr, skulle tilsluttes mod en lavere tilslutningsafgift end vandværkets almindelige. Det foreslås i § 29, at amtsrådet kan træffe bestemmelse om områdets tilslutning til et nyt eller *bestående*, kommunalt eller privat alment anlæg uden hensyn til grundejernes indstilling til tilslutning til et privat anlæg, men således at amtsrådet altid kan fastsætte vilkårene for tilslutningen; herunder kan der, som tidligere, være tale om at stille som vilkår, at grundejere kun skal være almindelige kunder og ikke andelshavere i et privat selskab, og at tilslutning skal ske på særlige betalingsvilkår.

Ved anvendelsen af § 29 vil det i overensstemmelse med den gældende lov efter miljøministeriets mening være rigtigt så vidt muligt at undlade at inddrage vandforsyningsanlæg, der er af særlig betydning for visse erhverv.

Bestemmelsen i stk. 4, svarer til den gældende lovs § 25, stk. 3. Hvis en interesseret myndighed eller privatperson anmoder et amtsråd om at rejse sag i medfør af § 29, men amtsrådet afslår at rejse sagen, kan et sådant afslag påklages til miljøstyrelsen efter lovforslagets almindelige regler.

Til § 30.

Efter den gældende lovs § 25, stk. 4, har de grundejere, der som følge af en afgørelse efter § 25 må ophøre med at benytte deres *bestående* vandforsyningsanlæg og i stedet aftage vand fra det fælles anlæg, krav på erstatning for deres udgifter ved ændringen. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, for så vidt grundejernes hidtidige vandforsynings- og spildevandsforhold ikke var lovlige, hensigtsmæssige eller sundhedsmæssigt tilfredsstillende. Erstatningsspørgsmålene afgøres af landvæsenstretten, der også afgør, i hvilket omfang erstatningen skal betales henholdsvis af kommunen og af de interesserede grundejere.

I praksis er erstatningerne fastlagt således, at de har dækket vedkommende grundejers tilslutningsafgift og forsyningsledningsbidraget til vandværket og eventuelt også hans udgift ved stikledning fra forsyningsledning til hus. Der er ikke ydet erstatning for fremtidige betalinger af løbende vandafgifter, selvom disse har været større end grundejernes driftsudgifter ved eget anlæg. Man